

ŽENSKÁ HLÍDKA. ŘÍDÍ M. BUREŠOVÁ.

NA TISÍC ADRES.

Dvě věci jsou vždy k prospěchu, ba, u nás vlastenecká činnost: být s majoritou bez dechu, jít s svou lepší minulostí.
J. S. Machar.

PŘÍSEL A ZVÍTĚZIL.

Dr. František hrabě Luetzow přijel, viděl a okázal nám cestu ku lepšímu sebepoznání a ku šíření dobrého jména českého národa a kulturního vývoje jeho z minulosti a též i z přítomnosti před americkou veřejností.

Cesta jest nyní proražena, hrabě Luetzow udal směr a způsob, jakým ji máme šíriti a dlážditi ku cíli. Povinnost připadá nyní na nás Čechy americké, a zvláště na ty, kteří se věnují učitelskému povolání, aby se snažili všemožně upravit toto ku dalšímu postupu a aby neochabli v práci, dokud nelme čle desazeno.

Když budou čeští profesoři a učitelé na universitách a vyšších učilištích při příležitosti Američanům přednášet o dějinách českého národa, o vývoji a dnešní kultuře, pak zajistí budou nás řaditi mezi ostatní vzdělané národy. Jak se dovídáme, prof. Bohumil Šimek z Iowa-Cityské University byl pozván minulý týden učitelským sborem z kolleje Coe v Cedar Rapids, Ia., aby tam přednášel o české historii. Toť zřejmý důkaz, že se začínají Američané zajímat o český národ.

Luetzowova návštěva v Americe začíná nésti ovoce. O kčž jest ovoce toho hojnosti!

Pofadatelka.

Sbirka pro ženskou útulu v Brně na Moravě.

Paní Anna Adámek, Ord, Nebr,	\$ 50
Pilná čtenářka "Ž. H.",	1.00
Pí. Mary L. Dvořák, Red- field, So. Dak.,25
Pí. Josefa Šimonová, Snoho- mish, Wash.,	1.00
	\$2.75
V minulém čísle oznámeno,	\$4.00
Úhrnem činí částka,	\$6.75

BOŽENA NĚMCOVÁ.

M. Němecaná z Brna.

(Pokračování.)

O prázdninách vypravila se Němcová s dětmi do Uher za manželem, který zatím již opět byl přesazen z Miskovece do Ďarmotu, severovýchodně od Peště a toužil s rodinou se shledati. Cestou zastavila se v Brně u dávného přítele svého F. M. Klácela, výtečného filozofa, s nímž si pilně dopisovala. Také s dr. Helecelem, profesorem na technice, se seznámila. Z Brna jela do Vídne ke své sestře Adéle, kdež bystrým okem pozorovala bídné poměry českých děvčat, dělníků a řemeslníků.

Z Vídne jela přímo do Ďarmotu, kdež shledala se s milovaným manželem. Z Ďarmotu podnikla časté vycházky na Slovensko, věnuje lidu i přírodě největší pozornost, což vše po návratu do Prahy vypsal v cestopise "Z Uher" tak přirozeně, svěže, opravdově, že se nám zdá při čtení, jakobychem se sami procházeli Slovenskem. Krásu přírody uměla úchvatně vyvlítni, ale přece píše: "Sám musí každý viděti, aby gtil; a kdo octnuv se v náruči vznesené matky přírody, nepocítí posvěcující její políbení, kdo nestává se v takovém okamžení lepším, zbožněm, nečtí lásku, čistotu lásku k veskerému stvoření, tomu darmo mluvit."

Konec prázdnin vračila se Němcová s dětmi do Prahy, provázena jsou starostmi i tězkou chorobou. Nad národem našim stahovaly se těžké mraky reakce, jež zasadila národu těžké rány. Všechno nalíčení utlumila, nadšené bojovníky za práva a svobodu buď rozeznala neb ve vězeních učinila neškodnými. Mnozí vlastenci, chtíce zachrániti svou osobní svobodu, nechýlili se tehdy do A-

meriky. Smutno bylo ve vlastech našich. Národní práce byla úplně znemožněna, a tak i Němcová věnovala se jen svým dětem a zamílovanému psaní, jemuž však zpravidla, vykazovala jen hodiny noční, když hluboký klid rozhostil se kolem ní, ač i za takového ticha vkrádaly se pod její bílé čelo trudné myšlenky: utrpení národa, vzdálenost manžela a strach o budoucnost, neboť sdělil s ní manžel, že se vede proti němu tajně vyšetřování a že obává se, aby nebyl zblaven službu.

V práci hledala zapomenutí. Napsala povídku "Domáci nemoc", ze života vídeňských Čechů, v níž vyvlíčila dojemně touhu po domově a lásku ku jazyku mateřskému. Také povídka "Barunka" uvádí nás do vídeňského ovzduší a líčí se v ní ostrými barvami mravní zkáza velikého města a nebezpečí pro mladé dívky, do Vídne přišedší. Nejdolejší povídka ze života vídeňských Čechů je "Dobry člověk".

V té době seznámila se s rodinou Dr. Ign. Hanuš, u nichž často dhlavala. Hanuš byl muž vysoké vzdělání a horlivý Čech a rovněž i jeho manželka, a proto ráda přijíjala Němcová její nabádnutí, že bude deuru její Dorotku společně se svými deerami vyučovati. Hanuš pobádal Němcovou, poznav její práce, v nichž patrna byla její znalost z oboru lidovévdy, by své znalosti shrnula v jeden obraz, v němž by všechny zvyky, obyčejy, obřady, slavnosti, hry, pověry, přísloví a pověsti shrnu-la v souladný celek. Němcová myšlenku té se se zálibou chopila a tak vznikla nesmrtelná její "Babička".

R. 1852. nemohla se již ani prázdnin v Praze dočkat, jak tam bylo smutno. Kollár klesl v tmavý hrob a za ním i Čelakovský, i drahá jeho choť Bohuslava, nejmilejší přítelkyně Němcové. Přítel Hanuš zblaven byl úřadu professorského, ředitel akademického gymnasia Kliepera dán byl proti své vůli něhle na odpočinek a také ostatní přátelé roztrkáni do všech koutů říše. To vše pudilo Němcovou za mužem na Slovensko, kterouž cestu líčí ve "Vzpomínkách z cesty po U-hřích", v nichž seznamuje nás nejen se Slováci, nýbrž i s Maďary. Majíc bystrý pozorovací talent, vše viděla, slyšela i spravedlivě posoudila. Seznámila se také s některými vlastenci slovenskými, kteří jí přispěli mnohou dobrou radou. Za tohoto pobytu vznikla povídka "Chýže pod horami", jejíž děj zajímavý je tím, že uvádí nás Němcová do rodiny potomka českého eksulanta žateckého, v níž jako klenot chová se bible králievé. V této idylické rozkošné povídce ukazují se nám krásný obraz tíchého klidného života horaliského.

R. 1853 dopadla na Němcovou rána, již se od r. 1848 obávala: muž její byl propuštěn z úřadu pro jeho vlastenecké smýšlení, jakož i proto, že manželka jeho je českou spisovatelkou a děti své vychovává po česku. Byla to u krutná rána, která zvěšena ještě byla bolestí, když nejstarší syn Hynek náhle v Praze ochuravil plnění chorobou a po krátké nemoci zemřel. Spisovateli Ant. Markovi píše o svých bolestech a končí: "Nereptám proti Bohu, ale mnoho na mne ukládá; duch můj snáší to trpělivě, ale tělo klesá."

Humotné poměry Němcové byly nyní velmi neutěšené. Nemoci i bídy stále přibývalo, za to však přátel ubývalo. Mnohý přítel dostavěl se od ní odvrátil, když největším manželem byla i ona střížena.

A právě v této době největších útrap, vytryskl z duše její skvost vzácné krásy: "Babička". "Babička", jak sama pravila, psala pro úlevu vlastní duši. "Babička" jest korunou prací Němcové a zůstane ještě potomkům našim žetbou osvčující a povzbuzeující. O "Babičce" napsal Kar. Šoudek, znamenitý vychovatel: "Babička je prodechnuta duchem paedagogickým, který činí z knihy ba i nikdy nezvesední, nýbrž zástanou-

vždy novým a milým čtením národním, z něhož lidé mladí i starší, prostí i vznešení rádi budou čerpati zábavu i poučení."

(Pokračování.)

Anna Adámková, Ord, Nebr. — Konečně se to zlaté sluněčko ukazuje. Snad se na nás hněvalo, že se tak dlouho skrývalo. Ba že už to bylo až mrzuté. Dnes je 7. března. V únoru asi tak 20. byly ceny už dosti těžky vysehlé, ale ten Matěj nám to přloštěl. Napadlo zas snůhu a nadělalo se závějí až dost. Tak Bůh ví, kdy bude té zímě konec. Nemocí jest zde dost a jestliže to drobet přejde, vrátí se to zase — jako ta zlá letošní zima. Právě i já jsem trochu nemocna a myslila jsem si, že budu alespoň psát. Ale ani to mně nejde, ruka se mi třese a tak nevím, jak to paní Burešová přečte. Než myslím si, jestli to neudělám teď, že to třeba zase odložím. Užijla jsem půlák. I povídám svému muži: "Ten Ti nedám, dám jej na malé sirotky!" A abych se nezapomněla a zase ho neutralila, dala jsem půlák do psaní. Je to došti málo, ale když nás bude více, přece se něco shledá. Já bych vždycky podporovala chudého žilého, neboť tehdy mu jest toho nejvíce třeba, aby nemusel zemřít hladu. A také vždy říkám svému muži, aby nikdy nelitoval dát chuděmu. Ale dávat na nějakou posmrtní pompu, myslím, že je zbytečné. Mám velkou úctu a lásku k takovému lidem, kteří pomáhají chudým. A věru, že můj muž nemůže říci, že bych se s ním kdy vadila, když dal něco na chudě, a no spíše řekl: "Jen dej!" Když člověk sám něco zkusí, pak snáze uvěří. A jestliže se někomu něčím vypomůže, než se rok s rokem sejde, tu se to ani nepozná. Já jsem byla hned od mladosti taková a lidé mi vždy říkali: "Bůh ti dej, děvče, všechno dobré, abys nebyla nikdy žádostiva koušku chleba." Než, draží, z mladí jsem taky měla dost bídy. Nu, vše to ale přešlo a ono přání dobrých lidí přece se vyplnilo. Dej, bude ti dáno, přej, bude ti přáno. Ani se neptejte, jak si všeho vážím, když si pomyslím, jak bylo dřív a jak je teď. Někdo vzpomíná velmi na Čechy. Nejvíce ale asi ten, kdo se tam měl dobře. Já též jsem první léta na ně vzpomínala, zvláště když přišly ty Boží svátky. Zde lidé ve svátky pracovali a pánu Bohu se posmívali, až vлася na hlavě vstávaly. Tu jsem si myslela: "Ach, Bože, tohle je ohavnost spuštení." A když oni viděli, jak mě to trá-pí, tím více se mi smáli a tím více mluvili. Než všechno to přešlo a my jsme teď mezi dobrými sousedy. Zádný nám nic nevytýká, ani my jim a vše je dobré. A kdyby i ne, člověk jest tomu již zvyklý a proto mu to už tak ani nepřijde. Ale abych jinak vyslechnu po staré vlasti, to nikoliv, leda když děti někdy řeknou: "To a to mi nechtuněná." Tu jim říkám: "Dát vás do Čech, však vy byste to tam jedli!" Čeho zde přebývá, tam to bylo za měd. Tam byly i brambory medové, třeba byly se slupkami, přece chutnaly tak jako zde to nejlepší maso. Jen kdyby alespoň těch vždy bylo bývalo dost — ale ani těch někdy nebylo. Zlatá Amerika! Zde, když člověk se třepí, byť byl i sebe chudší, přece se časem něčeho dodá. Tam aby dřel celé dny a celé noci a šetřil, až by se ohýbal a přece si k něčemu nepamová. Sem přijeli lidé chudí, že ani hrnku neměli (nevymám ani nás), ale když ty člověk pracuje a trochu šetří, tak rok od roku přibývá. Kdo tady byl před 20 lety a přišel by sem dnes, tu by poznal ten velký pokrok. Američané, kteří odtud utekli, zanechavše své farmy, zůstali by teď na ně koukat. Věk my Čechy jsme byly naučeny pracovat a nebyť jeme tak po té modě, jako se to děje nyní. Chodily jsme oblečeny podle možnosti a nikdo nikomu se nevyšmíval a bylo to dobře. Měli jsme se všichni vespoлек rádi, jeden druhého si vážili. Bude-li tomu tak ale vždy, nevím. Ti mladí už tak asi dělat nebudou, neboť tomu ani nejsou učeni a již proto ne, že teď žádný z nás už tak nešetřil. Tak na příklad i u nás, když říkáme a napomínáme děti, aby se učily šetřit, dostane se mi hned odpovědi:

"Teď už nemusíme tak šetřit, ne-něhož třeba." Když však je tomu člověk už zvyklý, tu by šetřil pořád, neb zvyk je druhá přirozenost. Neří-li tudíž tomu člověk manažen, tak toho vskouku ani nedovede. Ale bída jest nejlepší učitelem. Tak na příklad, když jsme byli ještě v Cechách, žili tam starí rodiče, jménem Drapakovi. Dědeček byl moc krátkozraký a babička, od kdy jsem ji znala, byla sehnuta. Byli u nás rok, než jsme odjeli do Ameriky. Byli velmi chudí a tak museli chodit po žebrotě. Když si přinesli domů drobet bramborů, tu je dědeček vždy spočítal a babičce k vaření vždy oddělil. A vzala-li babička o nějaký více, už se s ní vadil. Má-lo sice vidět, ale jakmile na ně sáhli, už to poznal. Tak babička musela vždy dát vařit stejně bramborů. Měli jednoho syna a když se oženil, koupili si chalupu a měl radost, že budou jeho rodiče mti kde bydlet. Ale jak se chudák zklamal. Vzal si s deou mámu a počekadlo — vem si mámu s deou, ony ti hlavu sperou — i na něm se splnilo. Ženy ty byly na jeho rodiče tak zlé, že si chudáci tato nesměli při jejich jídle ani těch pár bramborů uvařit. Nevsta jim vždy oheň zalila, a prvý si uvařil při svém dříví. Jen považte, drahé, jak jen mohla babička na ohnutých svých zádech něco unést, aneb dokonce si v lese dříví nadělal! Pokud byl syn svoboden, tak se o ně staral, ale když se oženil, nemohl jim poskytnouti ani přístřeší. A když někdy vypukla doma váda, tu matka s deou neboh staroušky vyhaly ze světnice do kolny a tam je zamkly, nedbajíc, že se dědeček s babičkou třásli zimou. Když jsem o tom uslyšela, povídám muži: "Vem je k nám, vždyť se sem snad vejdem." Tak on pro ně jel a přivezl jedině starou špižrnu — to byl celý jejich majetek. Ale syn byl k nim přece jen hodný. Když přešel odtěnou z výděku, tu k nám vešel přišel a vždy nějaké peníze rodičům podstrčil, aby ženy o tom nevěděly. A vždy nás také posil, abychom to nikomu neřekli. Tu ti starí lidé vždy si hořce zaplakali. A proto, když tak četl dopisy některých etných dopisovatelek, kteréž srdečně želi svých rodičů, vždy si na to vzpomenu. I když jsou syn neb deera dobří, tu když se oženil neb vdá a přijde mezi ně taková nesrovnatelná osoba, tato všechnu lásku ubíje. Jaká to musí pak býti bolest milujících rodičů. Jak se říká — co nemá rád, nečiní jinému. Spíše dělat vždy jen dobře než zle, jen to si člověk vezme sebou a tam budeme odměneni za vše dobré i — zlé. — A což pan Babinev? Vida, už po-třebuje zpravodaje na pomoc! To snad proto, že si při psaní to své brísko tuze mačká. Mne zase bolí ruce. Necht od nás přijme rodina pana Černého v Kansasu upřímné pozdravení, Paní Švakrova měla by se také dát vidět v "Ženské Hlídkě" — Co to dopisuji, kapitálně se chumelí, a tak to sluněčko jen jeden den hezky svítilo. Nyní jsem Vám, miléně dopisovatelky, trochu svůj dluh oplatila. Kdo rád čte, ať též něco napíše, komu je to jen drobet možno.

Eva Holzmanová, Choctaw, Oklahoma. — Ctěná redakce! Také jsem si umínila, že něco napíši do "Pokroku", neb sama ráda čtu dopisy. Musím nejprve sdělit něco o té naší Oklahomě a jak zde pokračujeme. Pokračujeme pomalu, protože jsme tady měli špatné úrody. Měli jsme velké sucho, tak že někteří farmaři nesklidili ani krmení pro svůj dobytek. Ale za to jsme měli velikou zimu, jakou nikdo v Oklahomě nepamatu-je. Než my si musíme na ty zimy, protože poněvadž se budeme stěhovat do Dakoty, neb vytěženo bylo i naše číslo 1,800. Já bych ráda věděla, jsou-li tam nějaké Čechy, aby nám něco sdělili o té krajině. Některé lidé nás straší, že jsou tam veliká sucha a velké zimy. Proto bych byla velice ráda, kdyby nám některý z krajanů sdělil něco bližšího o kraji tom ve vašem listu a zároveň aby též učel, jak drachy je tam potah, do-čnie atd. My tady v Oklahomě pěstujeme kornu a bavlnu, ale já nepokládám to za práci pro bližní, nýbrž jen za práci pro čteno-

chy, protože dá bavlna moc práce. Aby o ni pracovala celá rodina a děti nesmí ani do školy, poněvadž musí stále bavlnu okopávat, aby nezarostla travou. A sotva jest člověk hotov s kopáním, aby ji už zase "pikoval" a to "pikování" trvá až do jara. A pak za bavlnu nečeťji nic dát. A tak když se rok s rokem sejde, tak má člověk ještě ztrátu. Nevím, bude-li vám dopis můj milý. Do novin jsem ještě nepsala, toto jest můj první dopis. Až po druhém tak napíši více a lépe, teď nemám mnoho času. Tak srdečný pozdrav všem čtenářům a čtenářkám a ať nám dají o sobě něco vědět, zvláště pak ty, kteří jsou usazení v o-né části South Dakoty, kam my se budeme stěhovat. Ať o tom ví také paní Teta, která tak pilně do naš "Ženské Hlídky" dopisuje. Ráda bych se s ní osobně seznámila. Jakmile přijde "Pokrok", vždy prohlížím nejprve "Ž. H.", není-li tam dopis od Tety.

Teta Vitámvásová, Omaha, Neb. — Má úcta! Má nejlhubší poklonu, milé dámy! Tak a podobně počali na mne mluvit, když jsem posledně byla na Moravě. Byla jsem jako v Jiříkovu vidění, jak Hrotovice pokročily za těch pár roků, co jsem tam nebyla. Tam, kde dřívě stála dvoutřídni škola, kde býval Urbanův dům, Dolní rybník, kde jsme si jako děti v zábravnici mluvívali chytali — rousáčky, záby, naproti Velká hospoda. O kus dále, pošta, kterou měl pod mostem pan Juza, a což ten jeho postillion Blatný, který jezdival s poštou do Krumlova. Pak pan Pevný, maloobchodník, na koncei vesnice žid Sklenář, podle něho soused Kašpar a naproti Horky u sv. Františka a dále silnice Koblíkům ku Slavčicím (odkud, tuším, pocházejí bratři Kozové z Brna, Nebr., všichni odtamtud Vás pozdravují!). Dále nahoru od školy stával veliký kaštanový strom, pod nímž vždy o pouti sedávala bába s koprovými okurkami a perníkem, naproti zá-mek, úřední dům, kus dále na polo-dne bílý jako labuť kostelíček, pak na Drážkách, panská kovárna, kde jsem měla kamaráda Louisa Kuderového, také je tu někde v Americe, a konečně na západ byl žid Šnek, panský dvůr, sklepy, silnice k Račicím, Horní rybník, kam jsme chodili odprát prádlo, dům polesného, kde tenkrát strašilo, pak socha sv. Jana Nepomuckého a odtud vedla cesta k Valci. Bože, to vše vám je rub na rub, nevyznáte se tam. Mnohý krásný dům mají v držení úřady následkem vzrůstu města a velkých platů (a drobet též pohodlnosti hospodářů) a mnohý sedláček chodí se sklopenou hlavou. Podívala jsem se tam, kde jsem strávila své mládí (na svůj domov) a splakala jsem, rodné jméno naše vynulo a vše jest jinaké, což působí na člověka smutný dojem, ano i ta silnice k Dalešicím a za humny. Za Votavovo zahradou stával kříž se Spasitelem, kdež jsme pásávali husy, a pak hřbitov, tam jsem pobyla nej-déle, neb tam odpočívají rodiče, pět bratrů a dvě sestry. Povídela jsem jim, jak to tam všechno do-padá, pomodlíla jsem se na hro-bech a oni tak tiše mne vyslech-li. A já ve smu, že už tam vícekrát nepřiжду, odebrala jsem se zase domů — a na dřeváky ani ve sanu jsem nevzpomněla. A zrov-na v čas jsem se dostala domů — můj starý stonal (měl, jak se říká, v zádech housera) a to vité, když stůně muž, tu musíme stou-m s ním, neboť kdybyste se zas-máli, hned mu je huře. Dávala jsem mu tedy masáže a přikládala flastry, došla jsem mu i pro ta-bák a pivo mu přinesla (pro vy-pocení), nu, a za týden jsem ho tak vyléčila, že chodí rovně jako číslie 6. Promiňte mi tudíž, milé družky, že jsem dříve nepsala. Schovávám si dopisy na léto, aby nás "Ženská Hlídka" netrpěla na úhyt. Jen píše nyní Vy z venkova, pokud máte ku psaní čas. Válet i muži se nám díví, jak prý se držíme! — Na to pe-dáši jsem už celá rozmarulá, neb tu sedím jako jezevec v díře. Zí-ma, sniž, sniž a sima. Letos se alespoň vypilno počekadlo — když na hromnice uvidí medvěd svůj stín, že je naproti do brlohu a spí ještě 6 neděl — totiž že po hromnicích bude ještě šest týdnů

zima. A tu to máme! Nuže, moje poklona! Mnoho snůhu a ledu, hojnost husí a kačen...

Roza Šimek, Ballantine, Mont. — Ctěná pořadatelko! Přijmeme můj dopis do milého mi listu, aby et, čtenářky a čtenáři věděli, že jsme v té Montané ještě živi. Pokud se tře počasí, toto jest studené. Leden byl velmi studený, ale v únoru se oteplilo a sniž se-el, takže bylo jako v létě. Ale na prvního března přišel sniž a co to-to píš (8. března), padá stále, ale nejsou tu žádné větry a tak sniž zůstane hezky ležet. V létě je tu teplo, avšak noci jsou chladné. Ponejvíce se tu zavoduje, ale na suchém se též pěstuje. Pšenice o-zimka vydá od 10 do 35 bušitů po akru, ječmen 12 bušitů. Též cheem zkusit len na suchém. Na zavod-ňovaném se pěstuje drobné obilí všeho druhu. Též zahrady tu do-bře prospívají. Ale ponejvíce se tu pěstuje alfalfa a řepa cukrová, která vydá od 10 do 17 tun po akru a za tunu platí se od \$5.00 do \$7.00, vše toho, jak má moc eukru. Letos každý jí chtěl šázet hodně, ale cukrovar každému nějaký akř srazil, že prý by jí nemožli spracovat. Cukrovar obděláváví ruští Němci, kterým se platí 20 dollarů od akru a byt. Kdo zůstává při suchém farmaři, ten ponejvíce pěstuje dobytek. Ten se může pásti kde jen chce a na noe si ho přizneno. Jsou zde velká stáda rnorčárského dobytka v zimě v létě, ale letos jim ho hod-ně zahynulo. Napadlo tohéz ano-hu a oni ho nekrmili. Též tady bude v létě otevřeno asi tři tisíce šest set akřů pozemku zavodňova-ného, ale bude na to moc lidí. — Tak jen, milé dopisovatelky, hod-ně dopisujte, ale těm bědlákům nesmíte ubližovat, oni si v tom svém umění dosti libují. Tady je jih moc a též náš syn mezi ně pat-ří. Ale oni mu závidí a říkájí: "Kdyby za námi sestry každý tý-den přijely, přivezly všeho na ce-lý týden a vyklidily obydlí, to by-cho m snadno bečlafili." Českých rodin jest nás tu dvacet a tak tu mnoho zábavy nemáme, jen tak to čtení. — Tak, paní Hrušková z Missouri, jen pište, jak Vám kvocny sedí a kolik už máte kuřá-tek. Ale, světe, div se! V Mon-tané — a husa už snesla čtyři vej-ce a naše sousedka už má u dvou kvocen kuřátka čtrnáct dní stará. Potom jí tu není teplo! Veje zde platí 20e tucet. Smetanu posíláme do Billings a dostáváme teď za ni 35c. Přijmeme mne, milé družky, laskavě mezi sebe. Vše-cky Vás srdečně zdravím a redak-ci též.

Josefa Šimonová, Snohomish, Wash. — Ctěná redakce! Dnes je neděle a počasí velice zasmušilé a tudíž se nám raději do psaní. Paní pořadatelko, připouji též dol-lar ku Vaší záslužné sbírce pro ty malické v Brně. Jsem též Mora-vanka a nemylim-li se, znala jsem též otec paní Janákové, totiž p. Moučku — on byl z horního mlýna a Eduard Moučka z mlýna dolního, byli bratrancei. Eduard byl mým švakeem. Než smutná slova musím připojit — oba dáv-no již kryje chladná zem. Milé čtenářky, dovolte mi, prosím, do-znat: Jest ta četba jako ona pod obhlavením "Jak pán Bůh stvořil Hanáka?" případnou pro děti? Jakého poučení z toho čerpají? Mnohý se tomu zasmějí a mnohý se — zamyslí. Já, ku příkla-du, nedovolím, aby se moje děti posmívaly lidem živým a tím méně mrtvým a zvláště pak Bohu a Kristu! Nevěřme-li již nic, nech-m alespoň na pokoji to, co pokoj dá nám. Ano, mnozí rodiče již byli a ještě budou zodpovědní za po-chybenou výchovu svých dětí. Msto aby děti své poučovali, sami se před dětmi všemu posmívají, a to je ten základ všeho zla. Ano, za příklad takové výchovy mohou sloužiti tři synové jistých rodičů ve Snohomish, Wash., ve stáři 15, 14 a 13 roků. Měli boudu na od-lehlém místě, a jak minulý týden vyšlo na jevo, byla plna nakrade-ného zboží z obehodů: Masa všeho druhu, 6 pytlů bramborů, 5 pytlů jablek a mnoho různého zava-řeného ovoce. Hoši v noci kradli a lup svůj dováželi v ločce do svého brlohu. Jeden ohnosen byl na 10 a dva druhí na 5 let. Rodičům řekli, že jdou na návště-va k přítelům. Když je posad, pak marno jest lonit rukama.